

Poznáváme české světce

Praktická příručka pro všechny
kněze, katechety a animátory

Školní rok 2009/2010

Obsah

Úvodem.....	1	ÚNOR - Svatý Jan Nepomucký	
ZÁŘÍ - Svatý Václav		<i>1. neděle</i>	19
<i>1. neděle</i>	3	<i>2. neděle</i>	20
<i>2. neděle</i>	4	<i>3. neděle</i>	20
<i>3. neděle</i>	4	<i>4. neděle</i>	21
<i>4. neděle</i>	6	BŘEZEN - Svatý Klement Maria Hofbauer	
ŘÍJEN - Svatá Ludmila		<i>1. neděle</i>	22
<i>1. neděle</i>	7	<i>2. neděle</i>	23
<i>2. neděle</i>	8	<i>3. neděle</i>	23
<i>3. neděle</i>	8	<i>4. neděle</i>	24
<i>4. neděle</i>	9	DUBEN - Svatý Vojtěch	
LISTOPAD - Svatá Anežka Česká		<i>1. neděle</i>	25
<i>1. neděle</i>	9	<i>2. neděle</i>	26
<i>2. neděle</i>	10	<i>3. neděle</i>	27
<i>3. neděle</i>	11	KVĚTEN - Svatý Jan Sarkander	
<i>4. neděle</i>	12	<i>1. neděle</i>	28
<i>5. neděle</i>	12	<i>2. neděle</i>	29
PROSINEC - Svatý Prokop		<i>3. neděle</i>	29
<i>1. neděle</i>	13	<i>4. neděle</i>	30
<i>2. neděle</i>	14	<i>5. neděle</i>	31
<i>3. neděle</i>	15	ČERVEN - Svatý Jan Nepomuk Neumann	
LEDEN - Svatá Zdislava		<i>1. neděle</i>	31
<i>1. neděle</i>	16	<i>2. neděle</i>	32
<i>2. neděle</i>	16	<i>3. neděle</i>	33
<i>3. neděle</i>	17	<i>4. neděle</i>	33
<i>4. neděle</i>	17		
<i>5. neděle</i>	18		

Úvodem

Milí kněží, katecheté a animátoři, berete do rukou brožurku s krátkými texty k deseti českým světcům. Tito naši svatí nám pomáhají nově odkrýt tajemství evangelia. Jsou pro nás výkladem Ježíše Krista. On se v nich stává konkrétním. Věnujme proto během tohoto školního roku pozornost událostem z jejich životů. Zkusme se zamyslet nad tím, z čeho žili, co jim pomáhalo stát se svatými lidmi a co je inspirovalo vykonat velké věci pro Ježíše Krista. Naši svatí dosvědčují přítomnost Krista v naší zemi a působení Ducha Svatého v církvi, které pokračuje až do našich dnů.

Když objevíme národní světce, najdeme znovu i církve a lásku k Ježíši.

Předkládaná brožurka obsahuje doprovodné texty k sadě samolepek „Poznáváme české světce“. Text není určen k četbě, ale jedná se o informativní a inspirační texty pro katechetu, který má příběh volně převyprávět. Tuto katechetickou pomůcku můžete využít při nedělních nebo dětských mších svatých, na schůzkách dětí na faře, pro zpestření výuky náboženství dětí na 1. stupni ZŠ, aj.

Využijte tuto možnost seznámit děti a jejich rodiče s našimi českými světci.

K této práci Vám vyprošujeme Boží požehnání.

Centrum pro katechezi
Arcibiskupství olomoucké

V Olomouci 30. 7. 2009

ZÁŘÍ

Svatý Václav

1. neděle

1. Sedmiletý Václav se při slavnostním obřadu představuje lidu jako budoucí panovník.

Svatý Václav byl synem českého knížete Vratislava a jeho manželky Drahomíry. Narodil se kolem roku 908. Jméno Václav znamená ten, který má více slávy. Zanedlouho se Vratislavovi a Drahomíře narodil druhý syn - Boleslav. „Bole“ ve staré češtině znamená více, takže i jeho jméno znamenalo více slávy. Když byli chlapci ještě malí, starala se o ně jejich maminka Drahomíra. Při výchově jí pomáhala babička Ludmila. Václav měl svou babičku moc rád. Velmi rád poslouchal, když mu vyprávěla příběhy o Pánu Ježíši.

Když měl Václav sedm let, chystala se pro něj velká slavnost. Byl to rituální obřad, který se nazývá postřižiny. To podle toho, že se při něm stříhají vlasy. Kníže Vratislav na tuto slavnost pozval biskupa. Obřad se konal v kostele, kde se shromáždili kněží a velmoži. Po bohoslužbě se Václav postavil před biskupa a ten mu požehnal. Po té mu ustříhl pramen vlasů. Pak k Václavovi přicházeli všichni přítomní velmoži a každý mu ustříhl pramen vlasů. Nakonec jej jeho otec všem přítomným představil jako svého nástupce. Během toho obřadu byl Václav předán do výchovy otce Vratislava, aby z něj vychoval schopného panovníka. Tato slavnost pro Václava znamenala konec dětství. Lidé už se na něj nedívali jako na malé dítě, ale viděli v něm budoucího knížete. Na Václavovi ležela už nyní velká zodpovědnost. Věděl, že za několik let se stane panovníkem celé země a musí se ještě mnoho naučit.

Dnes už neslavíme postřižiny, ale máme daleko významnější obřad: První svaté přijímání. Je to významná událost, při které se stáváme dospělými v křesťanském životě. Naším úkolem není být panovníkem, ale stát se dobrým křesťanem, tzn. stát se svatým. To, že přistupujeme k přijímání, neznamená, že už jsme svatí. Stejně jako Václav jsme teprve na začátku naší cesty ke svatosti. Proto vždy, když ve svatém přijímání přijmete Pána Ježíše, poproste ho, aby vám pomohl stát se svatými. Vy menší, kteří ještě nechodíte ke svatému přijímání, i vám může Pán Ježíš pomáhat. Proto vždy, když všichni ostatní jdou ke přijímání, vy v duchu Pána Ježíše poproste o pomoc s tím, co vám nejde, a poděkujte mu za to, že vás má rád.

2. neděle

2. Studoval u mnichů v klášteře.

Václav se musel připravovat na své budoucí vladařské povinnosti. Jeho otec Vratislav správně usoudil, že základem pro budoucího panovníka je vzdělání. A to v tehdejší době nebylo samozřejmé. Panovníci neuměli číst ani psát, spíš se odmalička učili, jak správně válčit. Kníže Vratislav ale usoudil, že vzdělání je pro panovníka také velmi důležité, a proto poslal Václava na Budeč, kde jej mniši učili číst a psát. Nikdo jiný než kněží totiž číst ani psát neuměl. Poslouchejte, jak to vypadalo v takové škole v 10. století. Žáci se nejprve učili latinsky nazpaměť žalmy. Když se je naučili, dostali je napsané. Přečíst slova se učili tak, že porovnávali to, co znali nazpaměť s tím, co viděli na papíře. Podle toho se naučili, jak které písmenko vypadá. A naučili se přitom také latinsky – to byl jazyk, kterým mluvili všichni vzdělaní lidé v Evropě. Podobně jako je dnes angličtina. Když se žáci takto naučili číst, naučili se ještě psát i některá písmenka. Václav byl v učení velmi pilný, protože neustále myslel na to, že chce být dobrým panovníkem. Vzdělání by mu ale nebylo nic platné, kdyby jej mniši nenaučili, jak správně žít. To se totiž nedá naučit jen ve škole, ale hlavně v modlitbě – v rozhovoru s Pánem Bohem.

Později, v době své vlády, byl Václav považován za jednoho z nejvzdělanějších panovníků Evropy, a díky tomu, že všechna svá rozhodnutí svěřoval Pánu Bohu v modlitbě, byl považován i za velmi moudrého.

Pro křesťany bylo vždy důležité vzdělání a kultura. Proto ten, kdo má nadání k učení, malování nebo hudbě, měl by se snažit, co nejlépe své nadání využít. Třeba tím, že bude zpívat ve škole, učit se hrát na varhany – a tím přispívat ke kráse liturgie. Jiný zase může ministrovat, pomáhat s nástěnkami... Nejdůležitější ale je, naučit se být každý den v blízkosti Pánu Bohu. Vzpomenout si na něj ráno, během dne, večer, říct mu, co prožívám, co mi dělá radost, co musím zrovna vyřešit nebo udělat.

3. neděle

3. Stal se z něj moudrý panovník, který v míru pečoval o své poddané.

Václav se, jako nejstarší syn, měl po svém otci ujmout vlády. V době, kdy Vratislav zemřel, byl však ještě malým chlapcem, a proto nějakou dobu za něj vládla jeho matka Drahomíra. Václav se ujal vlády v 18 letech. Díky svému vzdělání a moudrosti se stal vynikajícím panovníkem a také

skvělým bojovníkem. Dokázal rozšířit své území a ochránit svůj lid před cizími krutými vojsky. Snažil se vládnout spravedlivě a v míru, konflikty neřešit bojem, ale vyjednáváním.

Jeden kníže, který se jmenoval Radslav, se doslechl, že prý Václav nerad bojuje. Myslel si, že to pro něj bude snadná kořist, a tak proti Václavovi uspořádal válečné tažení. Když se Václav o tom dozvěděl, svolal své vojsko. Jeho vojáci chtěli bojovat, ale Václav to vymyslel jinak. Poslal k Radslavovi dva muže se vzkazem, ať bojují pouze oni dva proti sobě. Aby nemuselo zbytečně umírat mnoho lidí. Kdo zvítězí v souboji, bude

vládnout oběma panstvím. Radslav se nad takovým vzkazem velmi podivil. Ale souhlasil, protože se bál, že kdyby odmítl, všichni by jej považovali za zbabělce. Když však mělo dojít k boji, stalo se něco zvláštního. Radslav seskočil ze svého koně, položil svůj meč na zem a poklonil se před Václavem. Tím Václav zvítězil a měl se stát vládcem nad oběma panstvími a Radslav se svými muži se měli stát jeho otroky. Václav však udělal něco jiného. Radslavovi odpustil a nechal ho, ať se vrátí domů. Radslavovi muži nechápali, proč jejich pán nebojoval, a tak se jej na to neustále vyptávali. Radslav jim odpověděl, že když mělo dojít k boji, uviděl na Václavově čele kříž a vedle něho anděly. Poznal, že

Václav je pod Boží ochranou, a proto se raději vzdal.

Václavova mírová politika se jeho matce, bratrovi a dvořanům nelíbila. Představovali si, že by panovník měl být přísný, nahánět všem hrůzu a strach a hlavně musí válčit. To, že byl Václav zbožný, poctivý, dobrý a laskavý ke svým poddaným, považovali za zbabělost. A už vůbec se jim nelíbilo, že se modlí a chodí na mše svaté.

Když je někdo zbožný a poctivý, neznamena to, že je zbabělec a slaboch. Slaboch je právě ten, kdo nedokáže přemoci sebe, svůj hněv nebo svoji lenost. Když se nám někdo posmívá, stejně jako se posmívali i Václavovi, že chodí na mše a neúčastní se bitek s ostatními vojáky, za to, že se snaží řešit konflikty po dobrém, naše síla se projeví v tom, že nebudeme oplácet zlo zlem. Svatý Václav nám v tomto může být příkladem hrdiny, který se odvážně hlásí k Pánu Ježíši a jeho způsobu života a nestydí se za to.

4. neděle

4. Někteří lidé jej neměli rádi, spikli se s jeho bratrem Boleslavem proti němu a zabili jej.

Některým dvořanům Václavovo chování nebylo po chuti. Bratr Boleslav mu záviděl jeho postavení, i když měl svou vlastní tvrz ve Staré Boleslavi. To mu ale nestačilo. Chtěl být vládcem celé země. Říkal si, že by to dokázal daleko lépe než bratr Václav. Proto využil nespokojenosti dvořanů a vymyslel si proti Václavovi plán. Pozval svého bratra k sobě do Staré Boleslavi na slavnost ve svátek sv. Kosmy a Damiána, kterým byl zasvěcen tamější kostel. Šli spolu na mši a večer se konala velkolepá hostina. Ráno Václav vstal, a jak měl ve zvyku, šel na mši svatou. Bylo to 28. září. Po cestě potkal bratra a děkoval mu za to, že jej večer tak dobře pohostil. Boleslav vytáhl meč a chtěl Václava zabít. Václav byl silnější a mrštnější. Bratrovu ruku zachytil a silou jej přinutil padnout na kolena. Řekl mu: „Nechci oplácet zlo zlem. Už se nehněvej a rozejděme se v pokoji.“ Boleslava taková reakce tak překvapila, že se nezmohl ani na slovo. Václav pokračoval na své cestě na mši. Těsně před kostelem na Václava čekala celá tlupa Boleslavových mužů a ti se na něj vrhli. Václav se jen stihl chytit dveří kostela, dovnitř se však nedostal. Dveře byly zamčeny a Boleslavovi muži jej svými meči ubodali. Ze strachu, aby se nikdo za Václavovu smrt nemohl pomstít, povraždili také všechny Václavovy přátele.

Václav zemřel, ale lidé na něj nezapomněli a prosí jej o přímluvu dodnes.

V očích lidí Václav prohrál. Byl zavražděn. Stejně tak byl zavražděn Pán Ježíš, protože byl dobrý. Věříme, že smrtí život nekončí. Pán Ježíš vstal z mrtvých, tím smrt přemohl a zasloužil nám nebe. Ani Václavův život smrtí neskončil. Po smrti jej čekala věčná sláva a šťastný život v nebi. Je naším přímluvcem a ochráncem. Proto jej můžeme vždy prosit o pomoc, když je nám těžko. Třeba když se bojíme sami ve tmě, když máme z někoho nebo něčeho strach.

(prameny:

http://www.diecezch.cz/biskupstvi_dokumenty/katechetick_e_centrum,
Scheuber, V., Schnider, M.: Rok se svatými, Petiška, E.: Čtení o sv. Ludmile,
Václavovi a Vojtěchovi. Hošna, J.: Druhý život svatého Václava.)

ŘÍJEN

Svatá Ludmila

1. neděle

5. Český kníže Bořivoj a jeho žena Ludmila uvěřili v Boha a dali se pokřtít.

Když byla Ludmila malá, nevěděla nic o Pánu Ježíši. Její maminka a tatínek ji naučili, jak uctívat víly a lesní duchy a klanět se zlaté kvočně. Ludmila byla velmi krásná a milá ke všem, a tak se do ní zamiloval samotný přemyslovský kníže Bořivoj. Také on se v dětství naučil uctívat víly a duchy a obětovat slovanským bůžkům. Jednou měl Bořivoj nějaké vyřizování v sousední zemi Velké Moravě, kde panoval kníže Svatopluk. Na jeho dvoře byl laskavě přivítán a pozván na hostinu, ale protože nebyl křesťan, nemohl sedět s ostatními u stolu, ale seděl v koutě na podlaze. Arcibiskupovi Metoději bylo Bořivoje líto, a tak si za ním přisedl. Vyprávěl mu o jediném pravém Bohu a o Pánu Ježíši, vysvětlil mu, co to znamená být křesťan, a zeptal se ho, jestli se jím také nechce stát. Bořivoj uvěřil v jediného Boha, slíbil, že už nebude obětovat slovanským bůžkům, a nechal se pokřtít. Když se vydal na zpáteční cestu, poslal s ním Metoděj kněze Kaicha, který Bořivoje a jeho dvořany dál učil žít křesťansky. Když Bořivoj přijel domů, nadšeně vyprávěl o křesťanství a o jediném Bohu své pohanské ženě Ludmile. Oči mu při tom zářily radostí, jak mluvil. Byl jako vyměněný, nechodil už celé dny zamračený po hradě, dokonce si někdy i pohvizdoval a hlavně se snažil pomáhat všem kolem sebe a starat se o dobro svých poddaných. To jeho pohanskou ženu Ludmilu přesvědčilo o tom, že křesťanství je pravé náboženství, a Bůh, o kterém její muž mluví, je dobrý a jediný na světě, a proto nemá cenu klanět se slovanským bůžkům a uctívat víly. Také Ludmila přijala křesťanské učení. Zamilovala se do Pána Ježíše a nechala se pokřtít.

Také my, stejně jako Bořivoj, můžeme svým dobrým příkladem zapůsobit na naše nevěřící okolí. Abychom ale mohli takto působit, musíme se sami do Pána Ježíše zamilovat a povídat si s ním. Když budeme žít křesťanským životem, po čase lidé z našeho okolí sami zjistí, že takovýto život je dobrý a křesťanské náboženství je pravdivé.

2. neděle

6. Pozvali do Čech kněze, aby o jediném Bohu a jeho Synu učili i jejich poddané.

Kníže Bořivoj se svou manželkou Ludmilou měli rádi Pána Ježíše a jejich víra jim dávala velkou radost. Chtěli, aby byli stejně šťastní i jejich poddaní, a proto se snažili ve své zemi podporovat křesťanskou víru. Nebylo to nic lehkého. V Čechách bylo mnoho pohanských kněží a ti přesvědčovali lidi, že mají sloužit pohanským bůžkům, kteří jsou mocnější než křesťanský Bůh. Bořivoj proto pozval do Čech křesťanské kněze, aby lidi učili žít podle evangelia, mluvit s Pánem Bohem a společně slavit mši svatou. Bořivoj s Ludmilou mezitím shromáždili svůj majetek a věnovali jej na budování kostelů a klášterů. Ludmila se jako křesťanská kněžna starala o chudé a hladovějící. Ke všem poddaným byla milá a přívětivá, a proto ji všichni měli rádi.

Svatá Ludmila díky kněžím poznala Pána Ježíše a objevila krásu evangelia. Také my dnes máme svého kněze, který nám vysvětluje evangelium a má nás rád. Je to pro nás velký Boží dar, že nám Pán Bůh poslal svého služebníka, kněze. Proto bychom se za něho měli často modlit, aby mu Pán Bůh dával sílu vykonávat jeho náročné povolání a zároveň za něj Bohu děkovat.

3. neděle

7. Ludmila učila svého vnuka Václava lásce a úctě k Pánu Ježíši.

Ludmila s Bořivojem měli šest dětí. Z nich známe dva syny, Spytihněva a Vratislava. Když Bořivoj zemřel, vlády se ujal nejstarší syn Spytihněv. Také on se snažil ve své zemi podporovat křesťanskou víru. Zanedlouho však také zemřel a vlády se ujal jeho mladší bratr Vratislav. Z jeho dětí známe Václava a Boleslava. V té době byla Ludmila už babičkou a neměla žádné vladařské povinnosti, a tak se starala o lidi v podhradí a hlavně o své vnuky. Vyprávěla chlapcům všechno, co se od kněží naučila o dobrém Bohu a o Pánu Ježíši. Hlavně starší z chlapců, Václav, babičce vždy pozorně naslouchal. Ludmila jej učila, že má mít rád všechny lidi, bohaté i chudé. A i když bude jednou vládnout, má zůstat pokorným před Pánem Bohem.

V Božích očích nejde o to, co všechno člověk umí, jaké má známky a kolik má kamarádů. Pána Boha zajímá, jestli mám čisté srdce. Svatá Ludmila šla za Pánem Ježíšem, měla čisté srdce, a proto ji všichni měli rádi. Snažme se i my tento týden o čisté srdce: budme pokornými, nad nikým se nepovyšujme, přiznejme chybu, když ji uděláme, když se spleteme nebo něco pokazíme, přijměme, když nám někdo něco vytýká, budme poslušnými, i když se nám nechce.

4. neděle

8. Václavova matka Drahomíra neměla Ludmilu ráda, najala si vrahy, aby ji zabili.

Drahomíra, manželka knížete Vratislava, žárlila na Ludmilu. Záviděla jí, že ji mají všichni poddaní rádi a také že ji má rád její syn a budoucí kníže Václav. Hlavně po smrti svého manžela Vratislava začala Ludmilu pomlouvát a i jinak jí znepríjemňovat život. Ludmila se proto odebrala na hrad Tetín, kde chtěla v klidu a v modlitbách zůstat až do smrti. Ale ani to Drahomíře nestačilo. Rozhodla se, že Ludmila musí zemřít. Najala dva vrahy, jmenovali se Tuna a Gomon.

Ludmila cítila, že se blíží její smrt a modlila se, aby se dobře připravila na setkání s Pánem Ježíšem v nebi. Tu do její komnaty vtrhli Tuna a Gomon a uškrtili Ludmilu provazem.

Celý měsíc jsme si vyprávěli o tom, jak se Ludmila snažila dělat dobro a všude kolem sebe rozdávat radost. A přece ji někteří neměli rádi. Ludmile určitě bylo líto, že ji Drahomíra tak nenávidí, všude ji pomlouvá, hádá se s ní a nadává jí. Všechny tyto urážky odevzdávala Pánu Ježíši. Věděla, že on ji má rád a že jí v těžkých chvílích pomáhá. Také nám se někdy stane, že nás někdo pomlouvá nebo nás nemá rád. Pokusme se v těchto chvílích neoplácet zlo zlem, ale odevzdat tuto urážku Pánu Ježíši a poprosit ho, ať nám dá sílu k odpouštění a také poprosit za toho člověka, který nám ublížil, aby už nebyl tak zlý.

(Kristiánova legenda, Petiška, E.: Čtení o sv. Ludmile, Václavovi a Vojtěchovi, Hošna, J.: Druhý život svatého Václava.)

LISTOPAD

Svatá Anežka Česká

1. neděle

9. Anežka byla princezna, dcera mocného českého krále Přemysla Otakara I.

Žila ve 13. století. Byla dcerou krále Přemysla Otakara I. Když měla Anežka tři roky, její otec ji poslal spolu s její sestrou do kláštera cisterciáček v Třebnici ve Slezsku. Zde o její výchovu dbala vévodkyně Hedvika, která se později stala svatou. Při výchově si povídaly o Pánu Ježíši a o jeho velké lásce k nám a to malou Anežku zajímalo nejvíc. Snažila se žít podle jeho

příkladu. Ráda se modlila a chodila s řeholnicemi na mše svaté a chtěla v klášteře zůstat navždy, aby mohla být blízko Pánu Ježíši. Asi po čtyřech letech se Anežka vrátila domů na Pražský hrad. Ale tatínek, český král, Anežku dlouho nenechal doma a poslal ji na dva roky do kláštera řeholnic premonstrátek v Doksanech. Zde se měla naučit hlavně číst a psát, což v té době u dívek nebylo obvyklé. Volné chvíle trávila nejraději s Pánem Ježíšem v modlitbě a v konání dobrých skutků. Její otec ji tehdy zasnoubil se synem německého císaře s Jindřichem VII. Anežka musela proto jet do Vídně ke dvoru, aby se zde naučila dvorským mravům. Strávila zde pět let. Avšak nelíbilo se jí tu. Toužila po životě s Bohem v klášteře. Vytrvale se za to modlila a její prosby byly vyslyšeny. Císař pro svého syna vybral jinou nevěstu. A tak se ve 14 letech vrátila domů. Jejího tatínka Přemysla Otakara tato zpráva velmi rozhněvala, ale Anežka byla šťastná. Později o Anežčinu ruku požádal také anglický král. Ona opět prosila Boha, aby si jej nemusela vzít, a Bůh její prosby opět vyslyšel. Do kláštera však mohla vstoupit až po smrti otce.

Anežka v dětství objevila lásku k Ježíši a celých život za ním šla a prosila jej, aby s ním navždy mohla zůstat v klášteře. Také my míváme různá přání. Pokud je to naše přání v Božích očích dobré a budeme se za ně vytrvale modlit, Pán Bůh nám je rád splní. Musíme mít ale na paměti, že Anežka se za splnění svého přání zůstat s Pánem Ježíšem v klášteře modlila několik let. Pokud si něco opravdu přejeme, musíme ve svých modlitbách vytrvat, třeba i několik let.

2. neděle

10. Dozvěděla se o Františkovi a Kláře z Assisi a začala si s Klárou dopisovat.

Jednou se Anežka doslechla o Františkovi a Kláře z Assisi, kteří také pocházeli ze vznešených bohatých rodů, ale z lásky k Pánu Ježíši se vzdali svého postavení a bohatství a žili v úplné chudobě stejně jako Pán Ježíš a jeho apoštolové. To, že se všeho vzdali a žili chudě, ale neznamená, že byli smutní. Naopak, František neustále vybízel všechny své společníky, aby chválili Pána Boha svým zpěvem. Zpívali si celý den a bylo jim veselo. Anežka si předsevzala, že Kláru a Františka z Assisi bude následovat v chudobě, pokoře a radosti. Zнала je pouze z vyprávění a přála si seznámit se s nimi. A protože Klára s

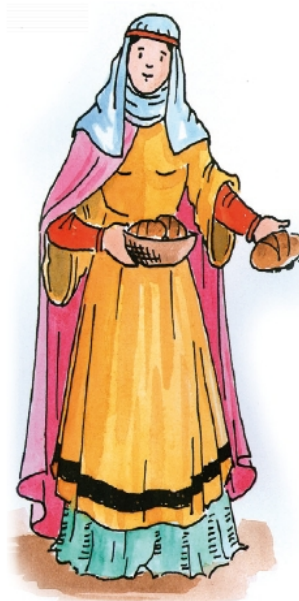
Františkem bydleli až v Itálii a cestování bylo velmi náročné, začala si Anežka s Klárou alespoň dopisovat a staly se z nich velké přítelkyně. V dopisech si psaly o tom, jak chtějí žít pro Pána Ježíše a přemýšlely o tom, jak nejlépe by to mohly udělat.

Anežka správně pochopila, že když chce ve svém životě opravdově jít za Pánem Ježíšem, potřebuje k tomu kamarády, kteří mají stejný cíl. Proto si začala dopisovat s Klárou, která se stala svatou. I my, jestli chceme opravdově jít za Pánem Ježíšem, musíme si o něm s někým povídat. Buď s maminkou a tatínkem, s paní katechetkou, panem farářem nebo kamarády, kteří mají Pána Ježíše rádi.

3. neděle

11. Ze svého bohatství dávala almužny chudým a vybudovala klášter s nemocnicí.

Když byla Anežka starší, pochopila, že nestačí mít rád pouze Pána Ježíše, ale musí mít ráda také všechny lidi. Pro Anežku to neznamenal jen to, že na všechny kolem sebe byla milá, ale chtěla jim nějak pomáhat. A to hlavně chudým, kteří často neměli vůbec nic k jídlu nebo byli nemocní a umírali na ulici. Když byla neúroda, lidé si jídlo většinou nemohli koupit a v každé vesnici jich mnoho zemřelo hladem. Anežka tedy začala podporovat chudé lidi, rozdávala jim almužny a nosila jim jídlo. Pro nemocné nechala postavit špitál sv. Františka. Její bratr Václav I., který se mezitím stal králem, a její maminka jí v tom pomáhali. Anežka nechala v Praze postavit tři kostely, aby se v nich lidé mohli scházet k bohoslužbám a modlit se, a mužský františkánský klášter a klášter klarisek, aby se v nich řeholníci modlili za všechny lidi v naší zemi.

Anežka poznala, že je velmi důležité mít rád všechny lidi kolem sebe a pomáhat jim. Protože byla královská dcera, mohla pro ně vybudovat nemocnici. My máme zase jiné možnosti, jak pomáhat lidem kolem sebe. Např. navštívit kamaráda, který je nemocný, přinést mu úlohy a vysvětlit, co nového se probíralo ve škole, pomáhat slabším spolužákům s učením, ale také pomoci mamince doma s umýváním nádobí nebo jít babičce nebo nemocné sousedce nakoupit a popovídat si s ní.

4. neděle**12. Po vzoru Kláry založila v Čechách řád klarisek, ve kterém se stala představenou.**

Brzy poté, co Anežka založila ženský klášter, sama do něj vstoupila a stala se abatyší, to znamená představenou kláštera. Zde se v naprosté chudobě a v pokoře snažila co nejlépe milovat Pána Ježíše a všechny své spolusestry. Klášter klarisek, kde žila Anežka spolu s dalšími sestrami, měl takovou přitažlivost, že do něho vstupovaly dcery nejvyšší české šlechty, které byly zvyklé na velké bohatství, a nyní se rozhodly pro život v chudobě, odříkání a pokání. Do kláštera chtělo vstoupit mnoho dívek. Proto musely být zakládány další kláštery.

Dívky, které se rozhodly vstoupit do kláštera, se na společný život v klášteře musely připravit. Nejprve vstoupily do noviciátu. Když se novicka po roce rozhodla, že se stane řeholnicí, složila slib, že bude žít jenom v klášteře a poslouchat matku představenou. Nebude už chodit na bály a slavnosti, nebude si oblékat krásné šaty, nosit šperky a česat si nejrůznější účesy, a tak se zřekne všeho z lásky k Pánu Ježíši. Od této chvíle byl klášter jejím jediným domovem. Sestry každé ráno vstávaly před východem slunce, aby se sešly ke společné modlitbě. Den strávily v neustálých modlitbách a postech. K jídlu dostávaly dvakrát denně bezmasé jídlo. Při jídle jedna ze sester četla z náboženských knih, převážně z legend, a všechny ostatní pozorně poslouchaly.

Také dnes máme u nás klášter klarisek ve Šternberku, kde se sestry modlí za potřeby církve. Sestry klarisky se postí každý den, to my nemusíme. Jako křesťané se postíme každý pátek, abychom si tak připomněli smrt Pána Ježíše. To, že se postíme, znamená, že se z lásky k Pánu Ježíši něčeho zřekneme: počítače, televize, sladkostí, salámu... toho, co máme rádi. Každý svůj půst můžeme za něco nebo někoho obětovat, např. za zdraví babičky a dědečka, za lásku mezi maminkou a tatínkem, za nevěřící spolužáky, za děti umírající hladem, za pana faráře.

5. neděle**13. Ve svých modlitbách prosila Pána Boha za svoji rodinu a za celou českou zemi.**

I když žila Anežka v klášteře, zůstala při tom sestrou krále Václava I. a svému bratru vždy ráda pomáhala moudrými radami v jeho panovnickém rozhodování. Král Václav měl svou sestru rád a věděl, že je moudrá, proto si jejích rad velmi cenil. Jednou například měl velké problémy se svým

synem Přemyslem Otakarem, který proti němu sestavil vojsko a chtěl ho svrhnout z trůnu. A byla to právě Anežka, kdo se nejvíce zasloužil o jejich usmíření. Tím také zabránila velké válce, která zemi hrozila, kdyby se Václav se svým synem nesmířili. Jako odpověď na její prosby a oběti Bůh ochránil Moravu a Čechy od tatarského vpádu. Legenda vypráví, že ke konci života Anežka spatřila ve vidění bitvu na Moravském poli, kde padl roku 1278 její synovec Přemysl Otakar II., za něhož se pak dlouho modlila. Po této tragické bitvě zůstala jedinou Přemyslovnou v Praze. Uprostřed zničené země zanedlouho zemřela.

Anežka je patronkou: Čech, nemocných, chudých a trpících.

Anežka svému bratru Václavovi I. radila, aby se smířil se svým synem Přemyslem Otakarem. Možná se i tvoji rodiče nebo kamarádi někdy hádají, jsou na sebe zlí a nechtějí si odpustit. Prosme Pána Ježíše za odpuštění mezi lidmi, kteří jsou na sebe zlí. Sv. Anežka Pána také prosila a díky jejím prosbám se usmířili otec se synem. Když vytrváš a budeš se za konkrétní věc modlit, uvidíš, že ti Pán Ježíš pomůže. Nemusí to být hned, musíš mu důvěřovat a ve svých modlitbách vytrvat.

(zdroje: www.abcsvatych.com, www.rodinaonline.cz, www.wikipedia.cz, www.velikani.cz)

PROSINEC

Svatý Prokop

1. neděle

14. Žil jako poustevník v hlubokém lese v malé jeskyni.

Jméno Prokop je původem řecké a znamená "pohotový, připravený k boji". Prokop byl velkým bojovníkem proti démonům.

Narodil v době, kdy byl biskupem sv. Vojtěch. Nepocházel z žádného vládnoucího rodu jako sv. Václav, sv. Ludmila nebo sv. Anežka, ale stejně jako oni patřil ke vzdělaným lidem své doby a stejně jako oni pochopil, že za všechno krásné a dobré ve svém životě

vděčíme dobrému Pánu Bohu. Když poznal, jak je Pán Bůh dobrý, chtěl mu odevzdat svůj život a po celé dny jej chválit a přemýšlet o Boží dobrotě a lásce k člověku. Proto se vydal do hlubokého lesa, kde si našel jednu

jeskyni, ve které začal žít jako poustevník. Vedle jeskyně si zoral malé políčko, které časem rozšiřoval tak, že vykácel kus lesa. Dalo to velkou práci, než to všechno uskutečnil, ale Prokop ji dělal rád pro Pána Boha. Nerušeně zde chválil Pána Boha modlitbami, ale i tvrdou prací. Svými modlitbami a posty bojoval proti zlému. Pověst o tomto zbožném poustevníkovi se šířila po celém okolí a lidé začali Prokopa navštěvovat s prosbou o modlitbu, radu a pomoc. Jeho modlitby měly moc vyprositi i zázraky.

Když Prokop objevil Krista, odešel na pusté místo, aby zde pracoval a v tichosti a samotě Ježíše ještě lépe poznal. Načerpal od něj také moudrost, a proto mohl poradit a pomoci lidem, kteří k němu přicházeli. Také my, jestli chceme Pána Ježíše lépe poznat, musíme s ním zůstat v tichosti a samotě.

2. neděle

15. Jednoho dne kníže Oldřich zabloudil v lese a dostal se až k jeskyni poustevníka Prokopa.

O sv. Prokopovi existuje mnoho legend. Jedna vypráví o setkání s českým knížetem Oldřichem. Do lesa, v němž Prokop poustevničil, se jednou kníže Oldřich vydal na lov. Projížděl lesem a v tom spatřil velkého jelena. Kníže pobídl ostruhami svého koně a vyrazil za jelenem, který rychle utíkal pryč. Najednou se ale jelen zastavil. Když kníže přijel blíž, uviděl, že jelen si klekl k nohám muže, který stál u cesty. Tím mužem byl Prokop. Oldřich se zeptal Prokopa, kdo je a co tu dělá. Ten jen tiše odpověděl: „Jsem ubohý hříšník a jmenuji se Prokop. Zvolil jsem si tuto samotou, abych tady, daleko od všeho hluku světa, mohl v soustředění sloužit Bohu a modlitbami se posvěcovat a abych zde ve skromném životě a postu oslavoval Pána Boha.“ A nabídl knížeti kus suchého chleba a ze studánky mu přinesl vodu. Kníže se s chutí pustil do jídla a s poustevníkem si dál povídal. Oldřich v Prokopovi poznal člověka Bohu milého a začal jej prosit: „Nauč, Prokope, lidi tomu, co umíš sám a budeme šťastný národ. Nauč je žít podle tvého pravidla: Modli se a pracuj.“ Prokop se nad touto zajímavou prosbou zamyslel a řekl knížeti, ať počká, že se nejprve musí poradit s Pánem Bohem. A šel se modlit. Při modlitbě poznal, že i Pán Bůh si přeje, aby naučil lidi v Čechách správně žít, modlit se a pracovat.

Kníže Oldřich poznal, že Prokop si s Pánem Bohem rozumí a má ho rád. Proto mu s ním bylo dobře a dlouho si s ním povídal a ani se mu nechtělo jít zpátky na hrad. Také my máme ve svém okolí lidi, kteří toho hodně o

Pánu Bohu vědí, např. maminka a tatínek, babička s dědečkem, paní katechetka, pan farář... Také my si můžeme s nimi popovídat o tom, jak správně prožít svůj den s Pánem Bohem.

3. neděle

16. Prokop založil klášter, kde učil mnichy žít podle hesla: Modli se a pracuj.

Prokopův tvrdý a náročný poustevnický život lidi neodrazoval, ale v době krutých válek středověku naopak přitahoval mnohé odhodlané muže s touhou bojovat se zlem v sobě a Zlým ve světě. Takoví se přidávali k Prokopovi a nechali se jím otcovsky vést. Proto mohl Prokop zbudovat klášter, v němž učil mnichy žít podle hesla: Ora et labora – modli se a pracuj. S budováním kláštera a kostela mu pomáhal kníže Oldřich a později i jeho syn kníže Břetislav. S jejich pomocí Prokop dokončil stavbu a při první volbě byl ustanoven prvním opatem, to znamená představeným kláštera.

Prokop bděl nad tím, aby se z mužů, kteří přišli do kláštera, stali Bohu milí lidé. Proto je učil, aby v pokoře sloužili Bohu i lidem. Mniši v tomto klášteře, kterému dnes říkáme Sázavský klášter, ručně opisovali Bibli a jiné knihy a také je zdobili pěknými obrázky. Tento klášter se stal centrem slovanského písemnictví a vzdělanosti.

V Prokopově klášteře se řídili pravidlem „Ora et labora“ = „Modli se a pracuj“. Toto pravidlo by se mělo stát heslem každého křesťana. Nejde totiž jenom se modlit a nic jiného nedělat. Člověk také nemůže spoléhat jenom na svoje síly a má se při své práci modlit a vše, co dělá, svěřovat Pánu Bohu. Maminka svěřuje Pánu Bohu své děti a všechno, co dělá pro rodinu. Tatínek, když jde ráno do práce, svěří Bohu celý následující den, aby v něm Pán Bůh opatroval nejen jeho ale i všechny lidi, které potká. Děti zase chodí do školy a jejich úkolem je učit se. Ráno mohou poprosit Pána Boha o to, aby jim v tomto úkolu celý den pomáhal. Večer odevzdat všechno, čím jsem Boha urazil, a také to, co se mi přes den povedlo.

(zdroje: www.klaster-sazava.cz/sv-prokop, <http://druidova.mysteria.cz/HISTORIE/Prokop.htm>, http://krtecekpublic.sweb.cz/Legenda_o_sv._Prokopu.htm, Ivan Renč: Kytice z královské zahrady.)

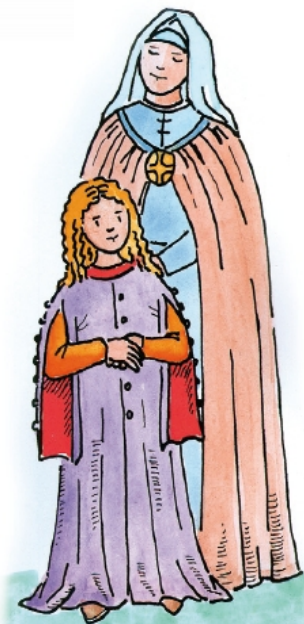
LEDEN

Svatá Zdislava

1. neděle

18. Narodila se a vyrůstala na hradě Křižanov na Moravě.

Na Českomoravské vrchovině leží město Křižanov. Toto město má svůj zámek. Dříve zde stával hrad. A právě v tomto hradě se narodila sv. Zdislava. Narodila se a žila ve 13. století. Její tatínek, pan Přibyslav, byl na Moravě významný šlechtic. Zastával důležité úřady. A patřila mu rozlehlá část Moravy, o kterou se staral. Její maminka, paní Sybila, přišla do Čech, když jí bylo 10 let, jako mladá dvorní dáma v průvodu Kunhuty, nevěsty budoucího krále Václava I. Pocházela ze Středomoří, z Království obojí Sicílie. Sybila byla velmi krásná. Tatínek i maminka Zdislavy byli nejenom bohatí, ale také vzdělaní a především velmi zbožní lidé. Ze všech dětí, které se jim narodily, byla Zdislava nejstarší. Postupně k ní na hradě přibyli ještě tři sestřičky a jeden bratr. O děti se starala chůva, která s jejich maminkou kdysi přijela do Čech z dalekého kraje. Tato chůva Zdislavu naučila tkát a krásně vyšívat.

Zdislava viděla na tatínkovi, že se poctivě stará o svůj majetek. Objíždí města a musí někdy i napomínat některé nepořádné poddané. Byl pro ni velkým vzorem. Snažila se podle jeho příkladu žít pořídně. Možná máš doma taky nějaký svěřený úkol: umývání nádobí, vynášení odpadků, péče o domácí zvířátko... Je to tvůj úkol, zkus ho dělat svědomitě.

2. neděle

19. V klášterní škole se učila číst a psát.

Zdislava měla už od malička ráda Pána Ježíše. Legenda říká, že když slyšela vyprávění o životě poustevníků, kteří se celý den o samotě modlí, chtěla se také stát poustevnicí. Proto utekla z domu do nedalekého lesa. Brzy se ale vrátila domů, protože se ji začalo stýskat po rodičích.

Když byla Zdislava starší, poslali ji rodiče do kláštera k sestřím, aby se tam naučila všechno důležité a potřebné k životu. V klášteře chodila do školy, kde se učila číst a psát. Při studiu jí sestry přibližovaly Pána Ježíše. Vyprávěly jí, co je o něm napsané v Bibli. Tato kniha se později stala

Zdislavinou nejoblíbenější knihou. Ráda si v ní četla, protože v ní nacházela dobré rady a povzbuzení pro svůj život. Dále se v klášteře Zdislava učila, jak se má modlit. A protože kdo zpívá, dvakrát se modlí, učila se zde také zpívat a svým nádherným hlasem, při mši svaté i ve volných chvílích, chválila Pána Boha.

My v Evropě, v naší farnosti, doma často chválíme Pána Boha zpěvem. Ale není tomu tak všude. V jiných zemích lidé chválí Pána Boha třeba svým tancem. Chválit Pána Boha můžeme různými způsoby. Každý tím, co umí nejlíp. Někdo umí zpívat, někdo tancovat, jiný zase dokáže něco postavit nebo opravit. Také ve farnostech máme rozdělené úkoly, kdo co dělá. Někdo je ministrant, někdo je kostelník, někdo v zimě u kostela odhrnuje sníh a jiný zase přes léto zalévá růže u kostela. Každý chválí Pána Boha vším, co dobrého dělá.

3. neděle

20. V patnácti letech se Zdislava provdala za Havla z Lemberka.

Zdislava vyrostla v krásnou dívku. Když bylo Zdislavě patnáct let, tatínek jí vystrojil velkou nádhernou svatbu. Zdislava se stala manželkou rytíře Havla. Manželství je svátost, která se uděluje při svatebním obřadu. Při něm si ženich a nevěsta slibují lásku, úctu a věrnost až do smrti. A Zdislava se stala vzorem věrnosti v manželství. Přijetím této svátosti Zdislava s panem Havlem pozvali do svého života Pána Ježíše. Často jej prosili, aby jim požehnal v jejich společném životě a aby požehnáním provázel jejich děti a celý hrad. Bydleli totiž na hradě Lemberku. V zimě tam však bylo velmi chladno, a proto se vždy celá rodina stěhovala do blízkého města Jablonné, kde měla svůj dům.

Svatá Zdislava je patronkou rodin. Byla dobrá, statečná a zbožná manželka i maminka. Proto ji prosíme: „Svatí Zdislavo, pomáhej nám, aby rostly vztahy v našich rodinách, abychom byli schopni se jeden druhému nabízet.“

4. neděle

21. Žila se svým manželem a čtyřmi dětmi na hradě Lemberku.

Zdislava byla velmi krásnou hradní paní. Ale protože její manžel musel jako rytíř sloužit svému králi, nebýval často doma. Zdislava pečovala o hospodářství a o všechny poddané, o jejich bezpečnost na hradě i v

podhradí před tlupami lupičů, kteří se v okolí pohybovali. Zdislava byla ke všem milá, a tak ji lidé na hradě měli rádi. Také ona měla své poddané ráda a snažila se jim ve všem pomáhat. Svě čtyři děti milovala. Připomínaly jí lásku jejího manžela, když nebyl doma. Nejstarší z dětí se jmenoval Havel po tatínkovi. Po něm se narodila holčička a pak ještě dva kluci. Jan Pavel II. při svatořečení Zdislavy o ní řekl, že je hrdinkou lásky a rodinného života. Podobá se tak Panně Marii. Má ji za vzor v něžnosti a výchově dětí. Zdislava často svým dětem vyprávěla o Panně Marii a o Božím Synu, Pánu Ježíši, stejně tak, jak jí o něm vyprávěla kdysi zase její maminka. Na hradě byla kaple, kde Zdislava s rodinou oslavovala Boha a vyprošovala jeho ochranu v zlých dobách.

Zdislava svým dětem ráda vyprávěla příběhy z Bible. Věděla, že skrze tyto příběhy k nám promlouvá Bůh a chtěla své děti naučit naslouchat a rozumět tomu, co nám Pán Bůh říká. I my si doma můžeme sednou s maminkou nebo tatínkem a přečíst si příběh z Bible a hledat v něm, co nám tím Pán Bůh chce říct.

5. neděle

22. Dobře pečovala o svoji rodinu a také o poddané.

Zdislava dobře pečovala o svou rodinu a o poddané v podhradí. V té době se hodně bojovalo. Po každé válce zůstalo mnoho potulujících se žebráků, mrzáků a mezi lidmi se také šířily různé nakažlivé choroby, takže bylo i hodně nemocných. Zdislavě bylo těchto lidí líto. A proto se vzdala vzácných šperků a nádherných šatů a z ušetřených peněz jim pomáhala. Poutníci i nemocní nalézali u ní vždy to nejlaskavější přijetí. Podporovala je, kde jen mohla, a sama žila skromně. Byla proto všemi milována a nazývali ji matkou chudých. Lidé k ní chodili z blízka i daleka s různými prosbami a ona se snažila všem nějak pomoci, protože v každém viděla Pána Ježíše. Vždy myslela na jeho slova: "Cokoliv jste udělali pro jednoho z mých nejposlednějších bratří, pro mně jste udělali" (Mt 25,40) a "Miluj svého bližního jako sám sebe" (Mt 22, 39). V Jablonném spolu se svým manželem ze svého společného majetku vybudovali špitál, kam Zdislava pravidelně chodila a pečovala o nemocné. S manželem nechali také postavit kostel svatého Vavřince s klášterem pro dominikány. Paní Zdislava tam každý den chodila na mši svatou. Zemřela ve věku 32 let.

Zdislava i její manžel byli dobří lidé. Měli kolem sebe dobré kamarády a spolu s nimi šířili dobro. My zatím nemáme takové možnosti, abychom budovali nemocnice, ale vždy je dobré mít okolo sebe dobré kamarády, abychom spolu s nimi mohli šířit dobro. Někdy se nám zdá, že já takového dobrého kamaráda nikdy nenajdu. Zkusme se na své spolužáky a známé podívat trochu jiným pohledem – zkusme se podívat, jaké mají dobré vlastnosti, co je na nich dobrého. Pán Bůh do každého člověka vložil něco dobrého, i když to někdy na první pohled nepoznáme. Když je člověk sám, často bývá slabý a moc toho vykonat nezvládne. S dobrým kamarádem to jde vždy lépe. Pro každého z nás je tím nejlepším kamarádem Pán Ježíš.

(zdroje: <http://www.zdislav.cz/zdislava/>, Durych, J.: Světlo v temnotách. Kadlec, J.: Bohemia sancta. Schrötterová, P.: Návštěvy Jana Pavla II. u nás.)

ÚNOR

Svatý Jan Nepomucký

1. neděle

23. Aby se mohl stát knězem, studoval na Karlově univerzitě a pak také v cizině.

Jméno Jan znamená v hebrejštině „Bůh je milostivý“. Tento náš svatý se narodil v městečku Pomuku ve 14. století, kdy vládl král Karel IV. Jan rodičům pomáhal v domě i na poli. Když měl volnou chvíli, chodil do blízkého kláštera za mnichy. Pomáhal jim a při společné práci si povídali o Pánu Ježíši, svatých a o tom, co po nás Bůh žádá. Naučil se zde psát, číst a dokonce i mluvit německy. Nejvíce ho bavilo číst si v knihách.

Později začal studovat teologii a církevní právo na univerzitě v Praze, kterou založil Karel IV. Při studiu práv se učil, jak spravedlivě rozsoudit různé spory. Když dostudoval, stal se úředníkem - notářem. Musel složit veřejný slib, že nebude podvádět, když bude ověřovat různé listiny, důležité smlouvy, atd. Slib dodržoval, při své práci byl pečlivý a hlavně poctivý.

O jeho poctivosti se přesvědčil i arcibiskup a poslal ho studovat na vyhlášenou univerzitu do města Padovy v Itálii. Přál si totiž, aby se Jan stal po ukončení studia a návratu do Prahy jeho spolupracovníkem.

Jan Nepomucký byl poctivý, nic nefalšoval, nenechal se podplatit. Nevíme, kolik z vás se stane notářem či právníkem, ale pro každého platí, že poctivostí nejdál dojde a lež má krátké nohy. To pro nás znamená, že hraji podle pravidel, nelžu rodičům, ve škole nepodvádím, nevymýšlím si. Když jsme féroví a poctiví, máme čisté svědomí a můžeme z toho mít větší radost.

2. neděle**24. Ve farnosti se snažil vést lidi k Pánu Bohu.**

Po studiích se z Jana stal kněz. Toužil se totiž stát duchovním otcem těm lidem, ke kterým bude poslán. Protože Jan uměl mluvit dobře německy, dostal farnost při kostele zasvěceném sv. Havlovi v Praze, kam chodilo mnoho německých obchodníků. Zde sloužil mše svaté, uděloval svátost smíření, navštěvoval nemocné a za všechny se modlil.

V promluvách při mši svaté často mluvil o tom, že lidé, kteří žijí s Pánem Ježíšem mají mít v sobě pokoj, radost, lásku. Vysvětloval svým farníkům, že pokoj se buduje postupným vztahem k Ježíši, že to nejde hned. Je potřeba se modlit a naučit se vnímat Boží hlas, který nám pomáhá hledat Boží vůli. Snažil se být pro farníky vzorem, když všechno co dělal, činil z lásky ke Kristu. Jan povzbuzoval malé, velké, bohaté, chudé, chytré i ty, kteří nechodili do školy, aby žili s Pánem Ježíšem.

Sv. Jan Nepomucký nám může být příkladem v tom, jak prožít každý svůj den s Pána Ježíšem. Zamysli se nad tím, jak vypadá tvůj den? Zkus si proletět v myšlenkách třeba včerejšek, co jsi dělal/a od rána do večera. Nechyběla tam modlitba? Nevzpomeneš si na Pána Ježíše jen v neděli, když místo ranních pohádek, které jdou v televizi, tě zvony volají na mši svatou? Když ráno vstaneš, podívej se na kříž a řekni třeba jen: „Pane, prosím, ať Ti dělám dnes radost.“ Nebo, když půjdeš s maminkou kolem kostela, zastavte se v něm a pozdravte Pána Ježíše, který je ve svatostánku. Řekni mu třeba: „Ahoj Pane Ježíši, mám tě ráda, díky za novou hračku, kterou jsem si mohl/a koupit.“ Představ si, že Pán Ježíš je tvůj nejlepší tatínek na světě, který tě má moc moc rád.

3. neděle**25. Pomáhal svému arcibiskupovi Janu z Jenštejna v jeho úkolech.**

Jan vystudoval dvě univerzity a dokázal vždy poradit lidem, kteří za ním došli s prosbou o radu. Každá jeho rada byla nejen učená, ale i dobrá, protože vycházela z jeho vztahu ke Kristu. Často musel řešit hádky mezi sousedy navzájem. Když za ním někdo přišel, snažil se mu poradit to, co by mu na to asi řekl Pán Ježíš.

Arcibiskup si nerozuměl s novým králem Václavem IV. Králi totiž vůbec nezáleželo na tom, aby lidé měli dobré kněze ve farnostech a aby všichni přišli do nebe. Viděl jen

to, jak získat více majetku a více moci. Chtěl rozhodovat i o tom, kdo se stane knězem a do které farnosti půjde. Měl v úmyslu zrušit kláštery, na fary dosadit své přívržence. Nikdo z poddaných si netroufal říkat takovému mocnému králi, že dělá něco špatně, že by se měl napravit, že nemá právo rozhodovat o věcech, které má na starosti arcibiskup. Všichni se báli říct něco proti, aby nepřišli o život. Ale arcibiskup to tak nechtěl nechat. Potřeboval proto nutně k sobě někoho, kdo bude rozumět zákonům a bude vědět, jak zastavit zlomyslné plány krále. Takovým vzdělaným a odvážným člověkem byl právě Jan Nepomucký. Díky tomu, že v mládí poctivě studoval, dokázal se králi postavit.

Když se lidé mezi sebou hádají, Pán Ježíš je z toho smutný. Křesťané si mají navzájem odpouštět, a ne se spolu nebavit a nekamarádit. Vždy, když se Jan Nepomucký dozvěděl, že se někomu ubližuje, měl odvahu vystoupit a postavit se proti tomu. To by měl dělat také každý správný křesťan. Např. když uvidíme, že se někdo někomu posmívá (slabšímu spolužákovi, starým lidem) nebo ubližuje, máme přispěchat na pomoc. Protože to není vždy jednoduché, musíme prosit Pána Boha o odvahu.

4. neděle

26. Nevyzradil zpovědní tajemství, a proto byl po mučení svržen z mostu do Vltavy.

Na Karlově mostě je jedno zvláštní místo, u kterého se lidé často zastavují a dívají se na sochu sv. Jana Nepomuckého. Říká se, že právě z tohoto místa byl tento svatý vhozen do řeky Vltavy.

Když se král dozvěděl, že mu Jan překazil plány, velmi ho to rozzuřilo. Nechal hned Jana spoutat a mučit: natahovat na skřipec a pálit loučemi. Sám král se na to hrozné mučení díval. Jan, podle svědků, při mučení buď mlčel, nebo napomínal krále, aby se polepšil. Ještě v ten den ho nechal král vhodit do řeky Vltavy. Jedna z legend vypráví, že ho za několik dní našli rybáři, prý podle pěti hvězd, které mu svítily kolem hlavy. Tyto hvězdy upozorňovaly na vlastnosti, které měl sv. Jan Nepomucký: mírnost, věrnost, pravdomluvnost, statečnost a spravedlnost.

Jiná legenda zmiňuje královnu Žofii, manželku krále Václava IV., která k Janovi chodila ke svátosti smíření. Král chtěl, aby mu Jan řekl, co mu jeho žena ve zpovědnici pověděla. Jan králi hříchy vyzradit nechtěl, proto ho na rozkaz vojáci mučili a pak vhodili do Vltavy.

Jan byl odvážný a dokázal říct pravdu i samotnému králi, i když věděl, že

mu za to hrozí smrt. Odvahu čerpal ze svého vztahu k Ježíši. Měl rád Pána Ježíše, věřil v něho a modlil se k němu. Sv. Jan Nepomucký nám může být vzorem a přímluvcem v okamžiku, kdy je potřeba říci pravdu.

(Zdój: Scheuber, V. a Schnider, M.: Rok se svatými. Renč, I.: Kytice z královské zahrady, příběhy svatých ochránců Čecha a Moravy pro děti. M. M. Buben, R. Kučera, O. A. Kukla: Svatí spojují národy, portréty evropských světců.)

BŘEZEN

Svatý Klement Maria Hofbauer

1. neděle

27. Od malička rád sloužil Pánu Bohu v kostele.

Narodil se o Vánocích v roce 1751 v malé vesničce Tasovice. Při křtu dostal jméno Jan. Ještě když byl Jeník malý, Pán Bůh si jeho tatínka vzal k sobě do nebe a maminka se musela starat o celou rodinu. Starší bratři postupně odcházeli z domu do světa a Jeník se sestřičkou horlivě mamince pomáhali doma. Baruška pomáhala na poli a na vinici a Jeník pásal dobytek. I když tehdy ještě školní docházka nebylo povinná, Jeník do školy poctivě chodil. Vždycky se těšil na hodinu náboženství s panem farářem, který uměl krásně vyprávět zajímavé příběhy. Velmi rád chodil do kostela a sloužil Pánu Bohu jako ministrant. Rád se modlil a jednou jej napadlo, že by se chtěl stát knězem. Kdo se chtěl stát knězem, musel umět dobře latinsky, protože ve vyšších školách se učilo právě tímto jazykem. Proto poprosil pana faráře, aby jej tento jazyk naučil. Pan farář viděl, že jej Jeník dobrý chlapec a své rozhodnutí myslí vážně a začal jej učit.

Jeník měl rád Pána Ježíše a přemýšlel o tom, jakou cestu pro něj má připravenou. Navštěvoval svého pana faráře a povídali si o tom. Každý malý křesťan by se mohl zamyslet nad tím, čím chce být, a poradit se o tom s někým moudřejším, třeba rodiči, paní katechetkou a panem farářem. Někdy je velmi zajímavé zeptat se těch starších na to, jak oni prožívali svoji víru, když byli malí, a pana faráře na to, proč se stal knězem.

2. neděle

28. Vyučil se pekařem.

Jeník dál nemohl studovat. Neměl na to peníze. Odešel tedy do učení. Vyučil se pekařem ve Znojmě v pekárně, která se jmenovala „U Josefa Egyptského“. Po vyučení se vydal na pouť do Říma.auta nebyla, koně si nemohl dovolit, a tak putoval pěšky. Po cestě se seznámil s mnoha zajímavými lidmi. Po návratu z Říma se stal pekařem v klášteře. Při druhé pouti do Říma se zastavil v jedné poustevně, kde nějaký čas žil jako poustevník. Od biskupa přijal poustevnické roucho a jméno Klement Maria. Byl velmi šťastný, že může chválit Pána Boha jako poustevník. Po čase ale znovu uslyšel v srdci Boží hlas, který jej volal ke kněžství. S těžkým srdcem tedy opustil poustevnu a vrátil se do rodné země. Aby se mohl stát knězem, musel nejprve studovat. Prosil u premonstrátů, aby jej vzali do klášterní školy – gymnázia. Po vystudování však neměl peníze na další studia, a proto se stal opět pekařem. Nyní ve Vídni. Zde poznal dobré přátele, kterým se svěřil, že by se chtěl stát knězem, ale je příliš chudý na to, aby si zaplatil studium. Veden Boží prozřetelností se seznámil s třema bohatými dámami, které mu slíbily, že mu studium zaplatí.

V naší zemi chodíme do školy a studujeme zadarmo. V některých zemích tomu tak není. Za studium se musí platit. Zvláště v chudých zemích žijí děti, které by rády studovaly, aby se z nich mohli stát lékaři, učitelé, inženýři nebo kněží. Těmto dětem pomáháme tzv. adopcí na dálku, kdy si jednotlivec, nějaká rodina, třída nebo škola adoptuje jednoho kluka nebo holku z takovéto země a jednou za rok jim pošle peníze na studium. Můžeme se ve škole, na faře nebo v rodině domluvit a přispívat na studium nového kamaráda na dálku. Naším příspěvkem může být také modlitba za tyto děti.

3. neděle

29. Poletech se splnilo jeho přání a stal se horlivým knězem.

Klement Maria Hofbauer začal s radostí studovat teologii. Nejprve ve Vídni a potom v Římě. V Římě také vstoupil do řádu redemptoristů. Pater Hofbauer se svým kamarádem, také redemptoristou, byli vysláni do Polska, do Varšavy, aby zde pomáhali lidem na cestě k Bohu a také získávali nové spolupracovníky. Hofbauer ve Varšavě nakonec prožil dvacet let. Když sem přišel, nikdo jej neměl rád, protože byl cizinec. On se ale

nezalekl. Do kostela na mše nikdo nechtěl chodit, proto on sám vyšel do města a každý den kázal na náměstích. Když se vracel, viděl, že je ve městě spousta malých dětí, o které se nikdo nestará a které na ulicích umírají hlady, pokud si něco neukradnou. Pater Hofbauer se těchto dětí ujal. Vzal je s sebou na faru, kde s ním mohly bydlet. Aby měli co jíst, chodil každý večer žebrať do ulic o kousek jídla pro děti. Jednou se stalo, že se na jednoho muže obrátil s prosbou o jídlo pro děti a ten muž mu plivl do obličeje. Pater Hofbauer klidně odpověděl: "To bylo pro mne. Ted' mi dejte také něco pro mé chudé děti." Ten muž se zastyděl a hned mu dal mnoho peněz. Hofbauer však věděl, že jídlo k životu nestačí, že se děti musí také vychovávat a vzdělávat, proto založil školu pro chudé děti. Postupem času získával spolupracovníky a jeho kostel se začal zaplňovat lidmi z celé Varšavy. Se svými spolubratry několik hodin denně v kostele zpovídali a sloužili mše svaté.

Hofbauer se dokázal rozdělit o všechno jídlo i střechu nad hlavou s těmi, kdo jeho pomoc potřebovali. Ve Varšavě žilo mnoho rodin, které Hofbauer navštívil s prosbou o pomoc při shánění jídla pro děti. Některé přispěly, ale někdo se vymlouval, že nemá co dát. Vždy je dobré se s druhými rozdělit o to, co mám. Třeba i o malou čokoládu. Uvidíš, že tím uděláš radost někomu druhému, ale i sobě. Budete se podobat prvním křesťanům, kteří se o všechno dělili. Proto jim bylo spolu velmi dobře a všichni se divili, proč se mají tak rádi, a také se chtěli stát křesťany.

4. neděle

30. Svě farníky vedl k Pánu Bohu - povídal si s nimi, kázal a zpovídal.

Ve svém stáří se Hofbauer opět dostal do Vídně. Stal se zde zpovědníkem u sester v klášteře. Zpovídal je a duchovně doprovázel na jejich cestě k Pánu Bohu. Za čas k němu začalo chodit ke svátosti smíření čím dál víc lidí z celé Vídně. Byli to děti i dospělí, chudí i bohatí, obyčejní i vzdělaní. Všichni si starého a zbožného řeholníka oblíbili. S dětmi si hrál a vydával pro ně časopis, s dospělými si povídal. Večer a někdy i v noci chodíval k nemocným lidem, aby je rozveselil a třeba jim přinesl jídlo nebo to, co zrovna potřebovali. Často byl zván na setkání se slavnými umělci a spisovateli, nebo i mezi šlechtu. Někteří lidé jej však přímo nesnášeli a snažili se ho vyhnat z města i ze země. Dokonce k němu poslali policii s oznámením, že má odejít. Když se o tom dozvěděl císař František, rozzlobil se, protože si staříckého otce Hofbauera vážil a věděl, že je moudrý a zbožný a že jeho působení ve Vídni je pro všechny obyvatele důležité.

Hofbauer ve městě zůstal a jako dar mu císař dal povolení k tomu, že do Rakouska může přivést řád redemptoristů a zakládat pro ně kláštery.

Otec Hofbauer velmi rád uděloval svátost smíření, protože věděl, jak je to pro lidi osvobozující. Při svátosti smíření se člověk setkává s Pánem Ježíšem. Vyzná mu své hříchy a prosí jej o odpuštění. Pán Ježíš mu skrze slova kněze odpouští, tím očišťuje jeho duši a zároveň jej posiluje v konání dobra.

Představte si, že každý hřích znamená těžký kámen, který si nesete v batohu. Když už jich máte hodně, půjde se vám špatně, budete často zakopávat a padat a brzy se unavíte. Při svátosti smíření tento batoh dáváte Pánu Ježíši a on všechny kameny promění ve vodu, které když se napijete, posílí vás na další cestě. Nebojme se přicházet ke svátosti smíření, která nás osvobozuje a dává novou chuť do dalších dní.

(Zdroj: http://www.tasovice.cz/ob_kle.htm, W. Hünermann: Pekařský učedník ze Znojma.)

DUBEN

Svatý Vojtěch

1. neděle

32. Pocházel z rodu Slavníkovců. Znal se s králem Boleslavem I. a biskupem Dětmarem.

Jméno Vojtěch znamená „útěcha, posila vojska“. Když byl Vojtěch malý chlapec, těžce onemocněl. Nemohl už běhat venku, hrát si s kamarády, jen ležel v posteli a vypadalo to, že brzy zemře. Rodiče prosili Pannu Marii o jeho uzdravení. Pán jejich prosby vyslyšel. Tatínek jako poděkování za jeho uzdravení slíbil Bohu, že z něj vychová kněze. Aby se jím mohl stát, odjel v 16 letech do dalekého města Magdeburk, aby tam chodil do školy. Starali se o něj hodní učitelé. Vojtěch zde navštěvoval místního arcibiskupa Adalberta, který se stal jeho vzorem. Dokonce si podle něj zvolil i biřmovací jméno. Vojtěch byl talentovaný student, který se snažil žít stále s Ježíšem. Rád vzpomínal na svou zemi. Toužil, aby v ní a v hlavním městě Praze, sídlil biskup, který by ukazoval lidem, jak správně žít. A stalo se. V roce 973 vzniklo první biskupství v čele s biskupem Dětmarem. Vojtěch měl velmi rád lidi ve své vlasti. Viděl ale, že

zdejší lidé vůbec nechtějí Pana Ježíše následovat, nechtějí ho poslouchat a dodržovat jeho přikázání. Samotný biskup Dětmár nebyl vzorný, žil v přepychu, bylo mu jedno, čím se lidé trápí, že si dělají, co chtějí. Když tento biskup umíral, byl u něj i, již ze studií navracený, Vojtěch a viděl, jak se trápí. Dětmár si uvědomoval, že si nezaslouží jít do nebe, protože byl líný dělat věci pořádně a plnit si své povinnosti. Na Vojtěcha to udělalo veliký dojem, začal se proto pravidelně modlit k Pánu Ježíši o pomoc, aby měl sílu plnit Boží vůli pořádně.

Napadlo tě někdy pomodlit se za národ? za všechny lidi, kteří žijí v České republice? politiky? Sv. Vojtěch měl českou zemi moc rád. Záleželo mu na tom, jak žijí její obyvatelé a jestli následují příklad Pána Ježíše. Modlil se za ně, i když studoval v jiné zemi. Zkus po příkladu svatého Vojtěcha, který se modlil několik let za svůj národ, modlit se za lidi, kteří žijí v České republice i ve vašem městě nebo vesnici.

2. neděle

33. Stal se biskupem a spolu s bratrem Radimem vstoupili do benediktýnského do kláštera.

Když zemřel pražský biskup Dětmár, byl svolán sněm, aby určil jeho nástupce. Vojtěch byl dobrý člověk, byl přísný na sebe. Odsuzoval otrokářství a kněze, kteří chodili po hospodách a neplnili si své povinnosti. Lidé se sice dávali pokřtít a chodili do kostela, ale uvnitř v srdci mysleli jen na sebe. V kostele šli na mši svatou a po ní doma klidně obětovali vymyšleným bůžkům, vykonávali různé pohanské rituály a věřili pověrám.

Bylo potřeba dát všechno do pořádku, proto byl skoro jednohlasně za biskupa zvolen právě on. Biskupské svěcení přijal v Itálii a cestou se zastavil v jednom klášteře, kde žili řeholníci - benediktýni - lidé snažící se opravdu žít, jak to chce Pán Ježíš. Každý z nich měl na starost nějakou práci, jako např. obdělávat zahradu nebo pracovat v dílně. Každý ji vykonával poctivě a rád, protože věřili, že slouží samotnému Pánu Bohu. Společně se pak modlili a chválili Pána. Po návratu do vlasti se Vojtěch - nyní už jako nový biskup - nadšeně pustil do práce. Nechal postavit mnoho kostelů a později založil i známý břevnovský benediktýnský klášter v Praze. Knížata však Vojtěchovi nerozuměla, život si představovala jinak, a tak mezi nimi a Vojtěchem docházelo k nepokojům. Vojtěcha to mrzelo, rád by s tím něco udělal. Proto odešel do Říma, hledat radu u papeže. V Římě spolu s

bratrem Radimem vstoupil do benediktýnského kláštera, kde se modlili za naši zem. Přestože byl biskupem, dělal stejnou práci jako každý řeholník. Například myl nádoby, zametal chodbu, čistil svícny. Četli také společně Bibli, zpívali k oslavě Boží, a tak ve velké pokoře chválili Pána.

Myslíte, že se sv. Vojtěchovi chtělo pokaždé vykonávat svěřenou práci, dělat to samé, modlit se? Možná to byla i nuda. Vojtěch byl chlap, jak má být - když už se pro něco rozhodl a dal chlapské slovo, tak to také splnil. Dokázal to překonat. Jistě chodíš do nějakého kroužku, hudebky, do scholičky či na ministrantské schůzky. Pokud jsi se rozhodl/a, že tam budeš chodit a dal/a jsi slovo, tak bys to měl/a, tak jako svatý Vojtěch i poctivě plnit. Pokud se ti nechce nebo máš strach tam jít, protože se tam třeba setkáš s někým nepříjemným, odevzdej to Pánu Ježíši a popros sv. Vojtěcha, aby ti pomohl to překonat a jít tam.

3. neděle

34. S bratrem se vydal mezi pohany a učil je žít podle vzoru Pána Ježíše.

Když byl Vojtěch v klášteře, častokrát při modlitbě vnímal Boží volání, že má odejít na misie. Zkusil jít nejprve zpět do Čech. Od papeže dostal povolení, že pokud jej domácí nepřijmou, může odejít hlásat evangelium někam jinam. Češi Vojtěchovi napsali dopis, že o něj nestojí. Dokonce se stalo, že byla zabita většina jeho příbuzných z rodu Slavníkovců. Jeden polský kníže mu nabídl, že by se mohl stát jeho dvorským rádcem. Nic by Vojtěchovi nechybělo - jídlo, oblečení, pěkné bydlení by dostal. Vojtěch ale toužil po misiích. S bratrem Radimem nastoupil na loď a plavil se po řece Visle až do Pruska. Putoval dalekými lesy, hrozilo mu mnoho nebezpečí od divoké zvěře. Nebál se žádné překážky a věřil, že daleko na severu žijí lidé, kteří na něho čekají. Vojtěch si pořídil i stejné oblečení, které nosili tamní lidé, aby se od nich nějak zvlášť neodlišoval. Na místě ho však nečekalo nadšené přivítání. Přesto zdejšími obyvatelům Vojtěch s Radimem vyprávěli o Boží lásce. Povzbuzovali je k životu podle evangelia: konat dobré skutky, mít rád každého člověka, být čestný a poctivě pracovat. Život s Pánem Ježíšem vyžaduje i sebezapření a do toho se jim nechtělo. Říkali pořád, že to nejde, že se jim nechce, že už jsou přece naučení modlit se k jiným bohům. Vojtěch s Radimem byli vyhnáni a nakonec i usmrceni. Společně byli pohřbeni v městě Hnězdně.

V mnoha zemích Vojtěcha přijali a vážili si ho. Jen jeho krajané do toho

ještě nedorostli, aby přijali do svého srdce radostnou zvěst o Pánu Ježíši. Sv. Vojtěch se však nepřestával za svůj národ modlit. Jistě máš kamarády, kteří v Pána Boha nevěří a říkají, že neexistuje, že to je jen výmysl, že je hloupost chodit do kostela. Zkus se za ně modlit a žít pěkný vztah s Pánem Ježíšem. On sám časem obměkčí srdce tvých kamarádů a dá se jim poznat.

(Zdroj: Ivan Renč: Kytice z královské zahrady, Příběhy svatých ochránců Čecha a Moravy pro děti. Petr Piha: Čechy a jejich svatí. Milan M. Buben, R. Kučera, O. A Kukla: Svatí spojují národy, portréty evropských světců. <http://catholica.cz/?id=1296> <http://www.rodinaonline.cz/ARCHIV/2003/16/CESTA.HTM> <http://www.apha.cz/sv-vojtech/>

KVĚTEN

Svatý Jan Sarkander

1. neděle

35. Studoval v Olomouci, kde se svými spolužáky vytvořil Mariánskou družinu.

Jan Sarkander se narodil ve Skočově v době, kdy křesťané byli mezi sebou rozděleni na katolíky a nekatolíky. Maminka a tatínek Jeníka učili, že Svatý otec je zástupce Boha na zemi a také že je důležité naslouchat knězi, že je potřeba se za ně modlit a děkovat za ně, vždyť skrze jejich ruce a slova se při mši svaté proměňuje tělo a krev Pána Ježíše. Jana velmi zajímalo, jak vznikl svět, zda existuje Bůh, nebe a co má dělat, aby se do něj dostalo co nejvíce lidí. Rád četl, naučil se i latinsky. Protože byl nadaný, začal studovat v Olomouci vysokou jezuitskou školu – akademii. Jako mladý se snažil s horlivostí o lásku a pokoj mezi lidmi. Když měl volnou chvíli, nezahálel. Scházel se s ostatními spolužáky ve společenství, kterému říkali Mariánská družina. V této družině se společně modlili za sebe a druhé, chodili na výlety, pracovali a také se učili. Povíдали si o Bohu nejen mezi sebou, ale i s nevěřícími lidmi. Vzorem jim byla Panna Maria, od které se učili jak být věrní Pánu Ježíši.

Jan Sarkander se přihlásil do Mariánské družiny, kde se často obraceli na Pannu Marii, aby se za ně přimlouvala a učila je mít ráda Pána Ježíše. V tomto měsíci, který je zasvěcený naší nebeské mamince, máme vhodnou příležitost zajít třeba na májovou či se doma pomodlit nějakou modlitbu k Panně Marii. Panna Maria ti dobře rozumí a může ti pomoci v tom, co tě trápí.

2. neděle

36. Biskup na něj slavnostně vložil ruce a z Jana se stal kněz.

Jan se po svém studiu filosofie na vysoké škole rozhodoval, jaké bude jeho povolání. Přemýšlel, kterou životní cestou se má dát, zda má vstoupit do manželství, nebo studovat na kněze a pak se stát třeba i řeholníkem. Modlil se za to, ale nebyl si jistý. Až jednou v sobě uslyšel silné Boží volání, aby sloužil všem lidem bez rozdílu a stal se knězem. Nastoupil tedy znovu na univerzitu a začal se poctivě připravovat studiem a pravidelnou modlitbou na povolání kněze. Když mu bylo 33 let, biskup ho v Brně vysvětil na kněze. Předě všemi mu vložil ruce na hlavu, modlil se nad ním těmito slovy: „Všemohoucí Bože, obnov v jeho nitru Ducha svatosti, ať žije příkladně, spolupracuje ve hlásání evangelia, ať je věrnými správcem Tvých tajemství, přináší hříšníkům Tvé odpuštění, smíření, pomoc,...“ Byl to jeho veliký den. Měl radost a těšil se, že bude moci pomáhat lidem hledat cestu za Bohem.

Jan upřímně hledal, čím se má stát. Hledal své povolání, které pro něho Pán Bůh připravil. Nenašel ho hned, ale modlil se a Pán Ježíš ho přes všechny překážky dovedl až ke kněžskému svěcení. I vy zkoumejte, čím máte být. Možná i tebe zve Pán Ježíš ke kněžství a zasvěcenému životu. Hledej to.

3. neděle

37. Jako kněz rád zpovídal v mnoha farnostech.

Když Jan dostal na starost první farnost, netušil, že se bude sedmkrát stěhovat. Nejprve musel své farníky naučit, jak se mají chovat v kostele. K tomu bylo nutné mít mnoho trpělivosti a vytrvalosti. Často se totiž zpívaly písničky, které vůbec nemluvily o Pánu Ježíši. Jan připomínal lidem, že i v kousku chleba je po proměňování při mši svaté přítomný sám Bůh. Rád uděloval svátost smíření, protože věděl, že nejde jen o to, aby člověk vyznal své hříchy a dostal odpuštění, ale aby se posilnil pro svůj osobní vztah k Ježíši. Na radu a ke zpovědi k němu chodil i jeden velmi bohatý a mocný pán - moravský zemský hejtman Ladislav III. Popel z Lobkovic. Jan byl známý tím, že se nebál říci pravdu, i když se to lidem nezamlouvalo. Záleželo mu na tom, aby se líbil Pánu Ježíši a ne lidem. Poslední farností, ve které Jan Sarkander působil jako kněz, byl Holešov. Zde se snažil spolu se svými přáteli - jezuitami o šíření katolické víry v Boha.

Jan Sarkander je patronem zpovědníků. Kdybychom věděli jakou má celé

nebe radost, když jdeme ke svátosti smíření a upřímně vyznáme před knězem Pánu Ježíši své hříchy a prosíme za odpuštění, tak by před zpovědnicemi bylo stále plno. Využívejme pravidelnou svátost smíření. Pokud ještě nemůžeš přistupovat ke svátosti smíření a k eucharistii a uděláš něco špatného, tak jdi za maminkou a tatínkem a přiznej se. Oni ti jistě odpustí a obejmou tě.

4. neděle

38. Zachránil město před zničením, když šel proti vojákům s eucharistií.

V celé zemi vypuklo povstání nekatolíků, kteří začali pronásledovat kněze, řeholníky a všechny, kteří podporovali Svatého otce.

Jan Sarkander v té době působil jako kněz v Holešově. Nechtěl odtud odejít. Bylo mu líto nechat své farníky o samotě. Povzbuzoval je, ať se nebojí ničeho zlého, že Bůh je má rád a ochrání je ode všeho zlého. Když povstání sílilo, se svolením svého představeného odjel na pouť do Polska, kde se za farníky a celou zemi modlil a prosil Panu Marii o přímluvu a o pomoc. Do Holešova se vrátil v době, když do naší země vtrhli vojáci – Lisovčáci, kteří sice chtěli pomoci katolíkům bojovat s nekatolíky, jenže kam vstoupili, zůstala za nimi spoušť. Domy byly vypáleny a vyloupeny. Jan Sarkander vyšel z Holešova vstříc tomuto vojsku průvodem s Nejsvětější svátostí a zpěvem písně Salve regina, jak to bývalo zvykem. Lisovčáci píseň uměli a poznali, že jsou to katolíci, stejně tak jako oni, a proto město obešli velkým obloukem a neuškodili mu.

I v dnešní době se na svátek Božího těla v některých farnostech vychází průvodem z kostela s knězem nesoucím pozlacenou monstranci, v níž je samotný Kristus. Obchází se celá vesnice či se projde centrem města. Kněz nenese pouhou třpytící se monstranci, ale nese samotného Krista. Společně ukazujeme lidem, že ho máme rádi.

Vždy, když přijdeme do kostela, měli bychom si uvědomit, že Pán Ježíš je tu s námi ve svatostánku. Poklekáme z úcty, že věříme, že je zde stálá přítomnost Ježíše Krista ve svatostánku.

5. neděle**39. Byl mučen na skřipci, aby prozradil zpovědní tajemství.**

Vojsko Lisovčků vyplnilo všechny vesnice, kam vstoupili, kromě Holešova. Proto vzniklo podezření, že právě Jan povolal Lisovčíky do země. To ale nebyla pravda.

Nekatoličtí šlechtici Jana uvěznili a chtěli, aby vyrazil zpovědní tajemství hejtmana Lobkovic. Mysleli si, že Jan jistě něco o plánovaném vpádu Lisovčků věděl, když se k němu Lobkovic chodí zpovídat. Výslech však neprobíhal u soudu, jak to známe z dnešní doby. Jan byl čtyřikrát vyslýchán v Olomouci. Soudci se mu smáli, vyhrožovali, a také ho natáhli na skřípec. Pálili ho pochodněmi, smočili peří v síře i smole, zapálili a házeli na Janovu hrud' i ramena. Nutili ho dokonce pít popel z jeho vlasů, vousů a chlupů smíchaný s vodou. Jan však nic neřekl. Ze skřipce ho sundali s vykloubenýma rukama a nohama. Každý den se modlil breviář. Listy mu v této knize obraceli návštěvníci nebo on sám jazykem. Nebál se smrti, věděl, že byl nespravedlivě odsouzen a že umřít pro Krista je krásná věc.

Jistě už ti někdo někdy svěřil něco tajného a prosil, abys to nikomu neřikal. To člověka svrbí jazyk, jak by to rád někomu řekl, s někým se o to podělil. Z lásky ke kamarádu, to však nesmíme říci, třebaže někdo další by se to rád dozvěděl. Tak se projeví, zda jste opravdoví kamarádi, když dokážete držet slovo. Jan Sarkander nám může být vzorem v tom, že to jde vydržet.

(Zdroj: B. Zlámal: Blahoslavený Jan Sarkander. M. M. Buben, R. Kučera, O. A. Kukla: Svatí spojují národy, portréty evropských světců. Římský pontifikát, 2008.)

ČERVEN

Svatý Jan Nepomuk Neumann

1. neděle**40. Rád sloužil při mši svaté jako ministrant.**

Jan se narodil v městečku Prachatice, kde žil společně s rodiči a pěti sourozenci. Maminka a tatínek měli rádi Pána Ježíše. Maminka nevynechala skoro žádnou mši svatou ani ve všední den. Chtěla často přijímat Pána Ježíše do svého srdce. Do kostela s ní chodily i její děti. Janovi se však s maminkou do kostela, na křížovou cestu, modlitbu

růžence ze začátku příliš nechtělo chodit. Šel většinou jen, pokud dostal slíbenou nějakou odměnu. Až časem pochopil, že jít do kostela a především na mši svatou a pomáhat při ní jako ministrant je veliká věc. Vždyť slouží samotnému Králi.

V sedmi letech začal chodit do městské školy, kde ho to moc bavilo. Maminka mu dokonce říkávala, že je knihomol. On totiž místo toho, aby šel s kamarády ven, začel se do nové knížky. Dříve než přistoupil k prvnímu svatému přijímání, přečetl si celý Katechismus. Ve svých vzpomínkách mluví o dni svého prvního svatého přijímání, který se stal pro něj nezapomenutelným zážitkem. Vždyť poprvé přijal Pána Ježíše pod způsobou chleba. Od toho okamžiku si s Ním v modlitbách více povídal a rád mu sloužil u oltáře. Doma si dokonce vyrobil malý oltářiček, u kterého se modlil. Jedna paní si z něj udělala legraci, když řekla: „To se podívejte, náš Honzíček bude knězem.“

Jan ze začátku nechápal, co se při mši svaté děje, a proto ho to nebavilo. Ani nám se často nechce na mši, raději bychom se dívali na pohádky nebo nás víc baví hrát hry na počítači. Jan ale vytrval a chodil s maminkou na mše sv. a po prvním svatém přijímání pochopil, že při mši svaté se může setkávat s Pánem Ježíšem, a že mu při ministrování může sloužit. A tak si na sv. Jana Nepomuka Neumanna můžeme vzpomenout vždy, když nás to v kostele nebaví a uvědomit si, že se zde setkáváme s Pánem Ježíšem, který nám skrze prožití mše svaté dává do srdce pokoj a radost.

2. neděle

41. Poctivě se připravoval v semináři na povolání kněze.

Jan Nepomuk byl nadaný chlapec. Studoval gymnázium a s některými spolužáky si dokonce po vyučování povídali o tom, co se nového ve škole dozvěděli. Maminka se často modlila, aby se z Jana stal kněz. Po ukončení gymnázia se Jan rozhodl vstoupit do semináře, kde se připravoval na službu faráře. Jan se těšil, až bude vysvěcen na kněze a bude sloužit svou první mši svatou. Bohužel však bylo v semináři mnoho bohoslovců a svěcení se odkládalo, protože na farářích nebylo místo. Jan obdivoval sv. Pavla, který byl velkým misionářem, cestoval za lidmi a povídal jim nadšeně o Pánu Ježíši. Protože Jan toužil po kněžství a v naší vlasti to nešlo, odjel do Ameriky a tam byl vysvěcen a stal se misionářem.

Být misionářem znamená být vyslancem Pána Ježíše. A takovým vyslancem byl i sv. Jan. Ty sice nemůžeš ve svých letech být misionářem, který poletí do Afriky či Ameriky, ale přesto máš velký úkol a moc něco změnit. Máš se stát misionářem u vás doma, mezi kamarády, spolužáky.

3. neděle

42. Odcestoval do Ameriky, kde se stal knězem a pomáhal lidem.

Do Ameriky jel sám, musel se rozloučit s rodiči, sourozenci a kamarády. Cestoval s dvěma koženými kufry a velkou bednou knih. Na velké lodi připlul až do New Yorku a odtud pak odjel do své první farnosti poblíž Niagarských vodopádů. Obtíže mu zpočátku dělala angličtina, a také dlouhé cesty mezi jednotlivými osadami. Všude totiž musel chodit pěšky. Jan učil, kázal, zaopatřoval nemocné a umírající lidi, sloužil mše svaté. Velkou radost mu udělal příjezd jeho bratra Václava. Ten pomáhal Janovi jako kostelník a učitel ve škole, přestože byl vyučen jen punčochářem. Po čase oba bratři vstoupili do kláštera redemptoristů, kteří se modlili za sebe navzájem a pracovali v misiích, všude tam, kde byla bída hmotná i duchovní. Všem říkali o tom, že Pán Ježíš nás vykoupil, že nás má všechny rád a můžeme se těšit za ním do nebe.

Pán Ježíš za Janem do Ameriky poslal po čase bratra Václava a společně i s jinými řeholníky, pracovali pro Boží království. Pokus se, vymyslet, jaký společný dobrý skutek můžeš udělat s druhými. Když vás bude víc, tak to půjde lépe a ještě se i zasmějete. Pán Ježíš u sebe měl také spolupracovníky.

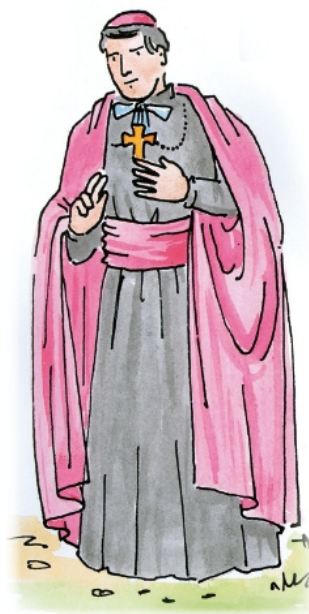
4. neděle

43. Stal se biskupem a nechal postavit mnoho církevních škol.

Jan vedle misionářské práce stihl napsat několik Katechismů pro děti a dospělé. Snažil se mít rád každého člověka z lásky ke Kristu. Ke svátosti smíření k němu chodilo mnoho lidí i samotný arcibiskup. Jednou se jednomu spolubratru zdál v noci sen, že je Jan oblečen do biskupského oblečení a má na hlavě mitru a v ruce berlu, je ozářen slávou a milostí Boží. Tento sen se vyplnil. Jan Nepomuk se stal biskupem a jako každý biskup si zvolil heslo, kterým se chce řídit. Jan měl toto: Utrpení Kristovo, posilni mne. Přál si, aby mladí lidé, kněží a řeholníci byli dobře vychovávaní. Snažil se o to, aby v každé farnosti byla založena základní církevní škola, kde se žáci dostanou řádnou výchovu a vzdělání a zakusí

společenství lidí, kteří mají rádi Pána Ježíše. Založil tedy přes 100 škol, kostely, nemocnice, sirotčince a nechal dostavit nádhernou katedrálu sv. Petra a Pavla ve Filadelfii. Peněz ke stavbě těchto budov měl pořád málo. Peníze mu dávali dobří lidé, kteří jich také zrovna moc neměli, ale byli štědrí. Také mu nějaké darovali i jeho rodáci z Čech, kam se jel z Ameriky podívat pouze jedinkrát.

Jan Nepomuk musel peníze na stavbu škol, nemocnic, aj. shánět na nejrůznějších místech. Jistě máš také ty nějakou pokladničku, kde si dáváš své peníze. Kdyby mu je nedávali dobří lidé, nic by postavit nemohl. Ty jistě dostáváš nějaké kapesné. Jan si dokázal i odříkat. Zkus někdy své kapesné neutratit jen pro sebe, ale dát je na dobrý úmysl. Rodiče ti jistě poradí na jaký.

(Zdroj: <http://www.kohoutikriz.org/priloha/neuma.php>, Bohemina Sancta, životopisy českých světců a přátel Božích. M. M. Buben, R. Kučera, O. A Kukla: Svatí spojují národy, portréty evropských světců.)

Vyrobilo:
Centrum pro katechezi Olomouc
© 2009